

ALBERT OCH RAPPA GÅR OMBORD

På flotten försökte grävlingen och hunden förstå vem det var som ropade. Och vem som slängde grenar framför deras flotte?

– Hallå! Här är vi, ropade Rappa igen och ställde sig på bakbenen så de skulle se honom ordentligt.

När de fick syn på Albert och Rappa började de genast viska till varandra.

– Varför har du med dig den där killen? Vi vill inte ha några människor här.

Albert blev alldeles tyst och blek. Vad var nu detta? Kunde den här hunden också tala?

– Det är lugnt., Han är med mig och han är okej.

– Vad har ni här att göra? ropade hunden tillbaka.

– Vi är bara på genomresa och letar efter en trollkarl. Får vi komma ombord?

Så talade grävlingen och hunden med varandra igen.

– Ja, ni får väl komma ombord då, sa hunden.

Albert och Rappa gick fram till strandkanten. En bred planka utgjorde landgång och ledde upp till flotten där grävlingen och hunden stod och väntade.

När de hälsat på varandra som hundar gör, började de sniffa på Albert.

– Var har du fått tag på den här killen då? frågade hunden.

– Nja, det är snarare så att han

hittade mig. Jag råkade bli tillfångatagen och satt på ett sådant där hem för herrelösa hundar. Trist historia – men så kom Albert och såg till att jag blev befriad.

– Ja, det var ju bra. Men vad var det för trollkarl du talade om? frågade hunden och satte sig ner.

Nu berättade Rappa hela sin historia om trollkarlen, om föreställningarna och om hur trollkarlen blev sjuk och hur hon slutligen själv hamnade hos Albert.

– Och nu ska vi tillsammans försöka hitta trollkarlen. Ja, på den vägen är det,

sa Rappa.

Albert stod bara tyst och lyssnade. Han var fortfarande chockad.

– Vi kanske ska presentera oss. Jag heter Rappa och det här är Albert.

– Ja, så trevligt, sa hunden. Jag heter Canis och min vän här, sa han och vände sig mot grävlingen, han heter Meles. Det är jag som bor här på flotten och har gjort så länge jag kan minnas. Jag har faktiskt ärvt den av min far som i sin tur ärvde den av sin husse som gick bort allt för tidigt. Lär ha varit fantastisk trots att han var en människa.

Albert lyssnade med stora öron när Canis berättade och häpnades över vad han fick höra. Så tittade han på det lilla huset av stockar som var väldigt fint. I fönstren satt det gardiner och utanför hängde blomsterlådor med rosa pelargoner. Utanför dörren fanns ett litet bord och en bänk och på hörnet av huset stod en tunna för att samla upp regnvatten.

Så såg Albert en märklig skylt ovanför dörren. Med stora bokstäver stod det ”DJURBLADET”. Och under stod det med lite mindre bokstäver ”En naturlig tidning – nära dig.”

Nu kunde inte Albert hålla sig längre.

– Ursäkta mig, men vad är det för skylt som hänger ovanför dörren? frågade han försynt.

– Jo, det är vår tidning som vi har tillsammans här i området. Djurbladet kommer ut fyra gånger om året och det är jag och Meles som fyller den med innehåll. Eller hur, Meles? sa Canis och tittade på den något tystlåtna grävlingen.

– Jo, jo, sa Meles och nickade instämmande.

– Den handlar om vad som händer här i trakten, fortsatte Canis. Vi har med både goda och dåliga nyheter. Vi berättar om födda och ”dödda”. Vi gör reportage och skriver naturligtvis mycket när det är jakttider och vad man då bör tänka på. Vi försöker ha med en hel del bilder också. Det är jag som skriver och Meles som fotograferar.

– Imponerande, sa Rappa. Vad ska ni skriva om härnäst?

– Tja, vi har lite planer på att göra något extra nu när tidningen fyller fem år. Det kanske vore dags att kasta loss och åka iväg med flotten på ett litet äventyr, sa Canis.

Rappa blev tyst en stund. Han såg sig omkring på flotten och funderade. Därefter tittade han på Canis och Meles och lät slutligen blicken stanna på Albert som la huvudet på sned och tittade frågande på Rappa. Nu började han

ana vad Rappa tänkte och därför nickade han instämmande tillbaka.

– Det låter ju som en fantastiskt bra idé. Åka iväg med flotten. Spännande!

Canis och Meles såg nöjda och stolta ut.

– Det är nog dags att se vad den gamla skorven går för, sa Canis och skrattade.

– Kan vi möjligen få åka med? undrade Rappa.

– Absolut! Eller vad säger du, Meles?

Grävlingen nickade för han tyckte alltid som Canis.

Albert stod bara och tittade på men rycktes ändå med och snart var planeringen igång.

Tillsammans bestämde de sig för att ta sig runt sjön och stanna på olika platser för att skriva om vad som händer utmed Långsjöns stränder.

Nu var det säkert mer än femton år sedan flotten hade lämnat sin skyddade vik och den hade mer eller mindre vuxit fast bland grenar, vass och sjögräs. Frågan var om de skulle lyckas med att få loss den.

Eftersom det var Meles som ansvarade för alla verktyg var det han som fördelade arbetet. Visserligen var han blyg och tystlåten men när det gällde praktiska saker som att snickra och bygga blev det fart på honom.

Först gick han bort och öppnade dörrarna till ett stort skåp som var uppsatt på baksidan av stugan. Så delade han ut yxor, sågar och krattor. Därefter förklarade han kortfattat vad som behövde göras.

Det blev full fart ombord. Albert och Meles sågade och högg bort alla grenar som vuxit sig fast i flotten samtidigt som Rappa och Canis städade och släpade bort allt till stranden. Ett riktigt hundgöra.

Alla jobbade hårt och nu började flotten bli befriad från det som höll den fast. Just som de tog en paus hördes en smäll strax utanför flotten. Albert och Rappa, som inte visste vad det var, hoppade högt medan Canis och Meles bara tittade upp. Det var en bäver som hade smällt så hårt med sin platta svans i vattnet.

– Vad är det för oväsen ni för? undrade bävern. Det har kommit klagomål längre uppifrån ån.

– Ja, men så mycket låter det väl inte.

– Tillräckligt mycket för att ni stör ett par svanar. Ja, det ska tydligen bli tillökning och jag antar att de är oroliga för äggen. De vill helt enkelt inte bli störda, sa bävern och tog sig upp på flotten.

Bävern, som egentligen hette Castor, gick under namnet Bäverfantomen. Han hade utnämnt sig själv till ordningsvakt i ån och norra delen av sjön. Det var han

som ansvarade för att allt gick rätt till. Uppstod några problem så var det Bäverfantomen som var där och ställde saker och ting till rätta. Han var välkänd i hela trakten och det hade till och med skrivits en sång om honom.

”Här kommer Bäverfantomen.

Han ser till att allting flyter.

Det är han som kollar upp att kusten är klar.

Han är noggrann och tydlig
och går till botten med det mesta.

Det är han som kollar upp

att allting flyter på

– i vår åååååååå.”

Så fick bävern syn på Albert och Rappa.

– Vad är ni för främlingar? sa han och synade dem båda från topp till tå.

Canis förklarade vilka de var och att de nu tillsammans skulle få loss flotten för att göra en resa runt Långsjön.

– Det går inte. Ni måste ha tillstånd, sa Bäverfantomen.

– Tillstånd? Varför måste vi ha tillstånd?

– Det förstår ni väl själva att det måste ges tillstånd. Annars kan ju hela sjön bli full av flottor som åker kors och tvärs. Hur skulle det se ut?

– Hur gör man när man söker tillstånd då?

– Man frågar mig, sa Bäverfantomen och la sina korta armar i kors och såg bestämd ut.

– Får vi åka med flotten på Långsjön? frågade Canis lite irriterat.

– Hmm, låt mig tänka, sa Bäverfantomen och kliade sig på nosen. Så gick han fram och tillbaka på flotten. Efter en lång stund stannade han till.

– Vad har ni för besättning förresten? Alltså – vilka ska åka med? Canis såg lite frågande ut.

– Spelar det någon roll?

– Ja, det är mycket viktigt att ni har med någon som har sjövana. Någon som har varit ute på sjön tidigare och vet vad det handlar om. Ni ser ju ut att vara landkrabbor hela bunten.

Det blev tyst ombord på flotten. Alla tittade på varandra och tyckte nog att Bäverfantomen inte hade med det här att göra.

– Men, sa Bäverfantomen, jag har en lösning. Om ni inte misstycker så kan jag tänka mig att åka med. Ni behöver säkert någon som håller koll på både det ena och det andra, sa han och snyggade till morrhåren med sina tassar.

Canis räknade snabbt ut att Bäverfantomen skulle vara en tillgång. Han var ju den enda i sällskapet som var riktigt duktig på att simma. Han hade dessutom simhud mellan tårna och extremt kraftiga tänder, vilket de andra i sällskapet saknade. Ja, de saknade inte tänder men de kunde inte fälla träd med sina. Det kunde Bäverfantomen.

– Självklart ska du med, sa Canis.

– Underbart, sa Bäverfantomen och slog ett extra slag med sin platta svans så det stänkte vatten lång väg.

– Vad kan jag hjälpa till med?

– Jaaa, sa Canis och funderade. Skulle du kunna kolla hur det ser ut under flotten så vore det toppen.

Bäverfantomen dök snabbt ner i vattnet och undersökte hur stockarna såg ut. Efter ett tag kom han upp till ytan med glädjande besked.

– Det ser bra ut. Stockarna har klarat sig fint. Jag tar bort lite sjögräs när jag ändå är på gång, sa han och dök ner igen. Det bubblade och plaskade när Bäverfantomen jobbade. Man kunde se att han var mycket effektiv.

Nu var flotten helt frilagd så den borde kunna flyta iväg – men det gjorde den inte. Ett par kraftiga rep, som var fästa runt några trädstammar vid stranden, höll den kvar.

– Nu får det räcka för i dag, sa Canis. Vi har alla gjort ett bra jobb. I morgon bitti ger vi oss av mot okända mål.

– Men var ska vi sova? undrade Albert.

– Bra fråga, svarade Canis. Var och en får ordna med sovplats. Stugan är inte stor men en del av er kanske föredrar att ligga här ute på däck. Det får ni komma överens om tillsammans, sa han och gick in i stugan.

Nu började Albert bli orolig igen.

Han gick fram till Rappa, böjde sig ner och viskade i hennes öra.

– Hur ska det här gå? Var ska jag sova?

– Det ordnar sig. Du kan väl ta filten som vi såg borta vid spökhuset så du slipper frysa.

– Följer du med mig dit då? vädjade Albert.

Efter ett tag begav sig Rappa och Albert bort till spökhuset för att hämta filten.

På vägen till stugan talade Albert om hur märkligt det var att djuren kunde tala och att han förstod vad de sa.

– Ja du, sa Rappa. Det är mycket man inte förstår här i livet. Men så blev du ju också hypnotiserad. Kanske har det med det att göra.

När de kom tillbaka till flotten rök det ur skorstenen på stugan. Ut ur dörren kom Canis med en bakplåt.

– Här var det nybakta bullar, ropade han och ställde ner bakplåten på regntunnan på hörnan av stugan. Det blev en strykande åtgång och snart var alla bullar slut.

Solen hade nu krupit ner bakom grantopparna på andra sidan sjön. Det började mörkna och gäspningarna tog över. Snart sov alla på flotten.